

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
ДОКОСВАНЕ ДО СПОМЕНА

chitanka.info

Реши да пътува за симпозиума през нощта. Може би щеше да успее да заспи и нямаше да усети как влакът ще я отведе до Варна. Катя поиска на гишето запазено място, а касиерката ѝ каза: „Ако настоявате ще Ви дам, но през този сезон няма много пътници...“. Поиската и сега седеше на обозначеното място. В купето имаше само още един възрастен мъж, но той слезе след няколко спирки. Останала сама, Катя се премести до прозореца и затвори очи.

Когато влакът спря, вратата на купето се отвори, в него нахлуха свеж въздух и един приятен мъжки глас: „Извинете, ако Ви събудих...“. Но Катя почти не го чу, защото сърцето ѝ прескочи един удар. Пое си дъх — този глас сякаш идваше от много далече, но беше до болка познат. Орлин, нейният Орлин...

После се опомни и докато сърцето ѝ бясно препускаше, го погледна. Същите черти, същите очи. И усмивката беше като неговата. Така изглеждаше Орлин преди 25 години...

... Бяха млади, толкова млади. Тя беше на 17, а Орлин — на 19 години. Семейството му беше дошло отскоро в малкия град, където неговият баща оглави временно болницата. Събра ги сцената на самодейния театър. И чудото се случи — свети Онуфрий се влюби в ангелчето. Това им бяха ролите в пиесата. Той обожаваше дългите ѝ коси и се разсърди, когато в навечерието на абитуриентския си бал тя отрязва плитката си и я подари на своята баба. Старата жена я вплете в своята оредяла коса и сто пъти предупреди: „Когато умра да не ми слагате косата на Катето“.

С всяка среща любовта им ставаше все по-силна, а приближаваше времето, когато семейството на Орлин щеше да се върне в големия град. И докато се подготвяха за приемните изпити в медицинския университет решиха, че не бива да се разделят. Така наизяв и идеята тайно да се оженят, защото бе ясно, че родителите им щяха да я посрещнат „на нож“ — ще кажат, че са още млади, че им предстои следване, че има време...

Явиха се заедно на приемния изпит по биология и после вместо да поемат към жп гарата, хванати за ръце се отправиха към най-близкия райсъвет, както тогава се казваше. Посрещна ги жена на средна възраст, която се изненада от думите на Орлин: „Искаме да сключим граждански брак“. „Ама, деца, то за това трябва поне свидетели. Доведете ги след обедната почивка и ще ви оженим“.

Тогава не бяха задължителни всички тези изследвания, които сега се изискват. Орлин и Катя се спогледаха. Неговите роднини живееха в София, но как да им се обади?

Тръгнаха по „Леге“ и влязоха в една жилищна кооперация. На шестия етаж най-последно им отвориха — младо брадясало момче с учебник в ръцете. Обясни му, че търсят свидетели, той са засмя и хукна да доведе своя приятел.

Така в ранния следобед четиримата се озоваха отново пред усмихнатата служителка. Тя започна ритуала, а около тях се завъртя някакъв фотограф, който щракаше непрекъснато с фотоапарата. Накрая Катя пое удостоверението за брак, тръгнаха си, но на вратата ги спря един глас: „Ей, младоженците, а кой ще плати снимките?“. Половината от спестените пари отидоха при фотографа. После, на улицата, се извиниха на двамата студенти, че сега нямат възможност да ги поканят на празничен обяд, взеха им адресите с обещание да се чуят...

Първата спирка бе в Централна поща, откъдето изпратиха две телеграми с еднакво съдържание: „Оженихме се. Отиваме на село“. Когато родителите им ги получиха малкият град вече знаеше новината. А младото семейство си купи от някакво бюро в центъра на София билети за нощния влак, после влезе в един ресторант и с останалите пари си направи пиршество с... кренвирши. До тръгването на влака просто се разхождаха, пеша стигнаха до гарата, защото нямаха с какво да платят билетите в трамвая.

Най-последно малко преди полунощ влакът потегли, а те — гладни и притеснени, се сгушиха в един ъгъл на препълнено купе. Когато се зазоряваше стигнаха до желаната гара, но се оказа, че трябва да се качат на автобус, за да стигнат до селото. Орлин реши да обясни на кондуктора на автобуса защо нямат пари и че ще платят като пристигнат, но когато двамата се изправиха пред него, той изгледа продължително Катя и махна с ръка: „Качвайте се, после ще се оправим...“. На няколко пъти Орлин го подръпваше за ръкава, когато той минаваше край тях и късаше билети на пътниците, но той все казваше „После, после...“.

Слязоха в малкото селце, кондукторът дойде при тях: „Хайде да ме запознаеш със сестра си...“ — подшушна той на Орлин. Младоженците най-последно разбраха защо се бяха возили без билети.

Смутено му обясниха ситуацията, а кондукторът се разсмя и със съжаление рече: „Е, честито. Това да ви е подаръкът от мен“.

Хванати за ръка, двамата тръгнаха към къщата на дядо Стоян. Отдалече приличаха на две провинили се деца. Катя — с нейните 45 килограма и пъстра рокличка, а Орлин — не повече от 60 кг, с риза с дълъг ръкав (не носеше с къс ръкав, защото ръцете му били много тънки, според него) и омачкан панталон. Изглеждаха доста умърлушени. Какво ли щеше да стане?

Дядото ги посрещна на двора. „Добре ми дошъл, сине. А кое е това момиче?“. „Булката, дядо“. Засмя се старецът, повика баба му, поканиха „децата“ да закусят и Орлин им разказа цялата история.

След няколко дни баба Катерина замина за малкия град. Трябваше да уговори дъщерята и зетя да приемат младоженците. Та те бяха официално женени. А и вече беше обикнала Катя като свое дете. Нито една от внучките ѝ не носеше нейното име и сега с удоволствие се обръщаше към нея: „Кате, това..., Кате, онова...“. А момичето бе научено да уважава възрастните хора, дори ръка им целуна. И то искрено се привърза към баба Ката, тичаше да ѝ помага във всичко.

Така в края на седмицата, когато се връщаха от селската чешма с две дамаджани вода, Орлин и Катя спряха смутени на портата — в двора се виждаше колата на родителите му. После всичко стана лесно — прегръдки, усмивки, богата трапеза, приготвена от баба Ката и младоженката и... на път за малкия град.

... Момчето в купето отвори сака и извади дебел учебник. Остави го на седалката, когато телефонът му звънна: „А, Катенце, сестричката ми, кажи на татко, че съм взел учебника му по патология. Ще се готвя за следващия изпит по него“.

Когато излезе в коридора да продължи разговора, Катя се взря в полуотворения учебник. На гърба на корицата беше написано името „Д-р Орлин Близнашки“. Под него имаше широка ивица, направена с черен маркер. Тя знаеше какво има под нея. Някога бе написала собствено ръчно „Д-р Катя Близнашка“. Сърцето ѝ отново прескочи и тя затърси валидол в чантата си.

Мислите ѝ трескаво запрепускаха през петте години, когато бяха семейство. Нямаха време за деца, завършиха, започнаха работа. Виждаха се само вечер, ако нямаха нощни дежурства. После се появи една медицинска сестра, след нея още една...

„Не Ви ли е добре?“ — попита синът на Орлин. Д-р Близнашка вече бе сигурна, че това е той. Тя бе сменила фамилията си, когато се разведоха с неговия баща, но пациентите ѝ и досега я наричаха така. „Добре съм“ — отговори тя, а в ума ѝ се оформи един въпрос — защо бившият ѝ съпруг бе кръстил дъщеря си с името Катя? Не можа да си отговори. Не искаше да признае дори и пред себе си защо и тя бе решила синът от втория ѝ брак да носи името Орлин.

„Добре съм, вече съм добре“ — усмихна се и затвори очи. Не ѝ се спеше, просто не посмя да погледне в големите му красиви очи, наследени от таткото. Страхуваше се как ще реагира сърцето ѝ. Знаеше само, че, когато се докосне до спомена, ударите му стават неравномерни...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.